

Wprowadzenie do sprawozdania finansowego

1) nazwa, siedziba i adres oraz numer we właściwym rejestrze sądowym albo ewidencji

STOWARZYSZENIE "EMPATIA" UL. JANA KASPROWICZA 88/104, 01-949 WARSZAWA WARSZAWA MAZOWIECKIE

2) czas trwania działalności jednostki, jeśli jest ograniczony

Nie dotyczy.

3) okres objęty sprawozdaniem finansowym

Sprawozdanie finansowe sporządzane za okres od 01.01.2020 do 31.12.2020

4) czy sprawozdanie finansowe zostało sporządzone przy założeniu kontynuowania działalności przez jednostkę w dającej się przewidzieć przyszłości oraz czy nie istnieją okoliczności wskazujące na zagrożenie kontynuowania przez nią działalności

Sprawozdanie finansowe sporządzone przy założeniu kontynuowania działalności gospodarczej przez jednostkę.

Nie stwierdzono okoliczności, które wskazują na zagrożenie kontynuowania działalności.

5) omówienie przyjętych zasad (polityki) rachunkowości, w tym metod wyceny aktywów i pasywów (także amortyzacji), ustalenia wyniku finansowego oraz sposobu sporządzenia sprawozdania finansowego w zakresie, w jakim ustawa pozostawia jednostce prawo wyboru

Środki trwałe, środki trwałe w budowie i wartości niematerialne i prawne wycenia się, w zależności od sposobu ich nabycia (wytworzenia) i późniejszego wykorzystania według:

1) cen nabycia,

2) kosztów wytworzenia,

3) wartości przeszacowanej (po aktualizacji wyceny środków trwałych wyłącznie w przypadku uchwalenia przepisów odrębnych),

poniższych o odpisy umorzeniowe (amortyzacyjne) oraz o ewentualne odpisy aktualizacyjne z tytułu trwałej utraty ich wartości.

Wartość początkową środków trwałych stanowiącą cenę nabycia lub koszt wytworzenia

środka trwałego powiększają koszty jego ulepszenia: przebudowy, rozbudowy, modernizacji i rekonstrukcji – powodujące, po zakończeniu ulepszenia, przewyższenie wartości użytkowej danego środka trwałego w stosunku do wartości posiadanej przy przyjęciu do użytkowania, mierzonej okresem użytkowania, zdolnością, wytwórczą, jakością uzyskiwanych produktów, kosztami eksploatacji lub innymi miarami.

Ulepszeniem nie są wszelkie naprawy, wymiany itp. już istniejących elementów obiektu z uwzględnieniem przyrostu jakości materiałów i technologii.

Wartość początkową środków trwałych zmniejszają dokonywane odpisy umorzeniowe (amortyzacyjne) w celu uwzględnienia utraty ich wartości wskutek użytkowania lub upływu czasu.

Umorzenia (amortyzacja) środków trwałych dokonywane są na zasadzie planowego, systematycznego rozłożenia ich wartości początkowej na ustalony okres amortyzacji.

Odpisów umorzeniowych (amortyzacyjnych) dokonuje się w okresach miesięcznych.

Rozpoczęcie umorzeń (amortyzacji) następuje w miesiącu następującym po miesiącu, w którym obiekt przyjęto do użytkowania, a ich zakończenie w miesiącu zrównania wartości

umorzeń (amortyzacji) z wartością początkową danego środka trwałego lub przeznaczenia go do sprzedaży, likwidacji bądź stwierdzenia niedoboru, z ewentualnym uwzględnieniem przewidzianej przy likwidacji ceny sprzedaży netto pozostałości środka trwałego.

Na dzień przyjęcia środka trwałego do użytkowania ustala się metodę i stawkę odpisów umorzeniowych (amortyzacyjnych). Ustalona stawka umorzeniowa (amortyzacyjna) powinna być okresowo weryfikowana przez zastosowanie odpowiedniej zmiany odpisów na następne lata obrotowe.

Ustalając okres umorzeń (amortyzacji) i roczną stawkę umorzeniową (amortyzacyjną) uwzględnia się czasookres ekonomicznej użyteczności środka trwałego, na który mogą wpłynąć w szczególności:

- 1) liczba zmian użytkowania środka trwałego,
- 2) tempo postępu techniczno-ekonomicznego,
- 3) wydajność środka trwałego mierzona liczbą godzin użytkowania, liczbą wytwarzanych produktów lub innym miernikiem,
- 4) prawne lub inne ograniczenia czasookresu użytkowania środka trwałego,
- 5) cena sprzedaży netto istotnej pozostałości środka trwałego przewidywana przy jego likwidacji.

Najczęściej stosuje się następujące stawki amortyzacyjne:

- 1) prawa wieczystego użytkowania gruntów – według okresu użytkowania,
- 2) budynki – 2,5 %,
- 3) budowle – 4,5 %,
- 4) maszyny i urządzenia techniczne oraz urządzenia produkcyjne – 10-17 %,
- 5) środki transportu – 20 %,
- 6) komputery – 30 %.

Środki trwałe amortyzuje się metodą liniową.

W przypadku zmiany technologii produkcji, przeznaczenia do likwidacji, wycofania z użytkowania lub innych przyczyn powodujących trwałą utratę wartości środka trwałego dokonuje się odpowiedniego odpisu aktualizującego (zmniejszającego) jego wartość, która podlega odniesieniu w pozostałe koszty operacyjne.

Amortyzacji według wyżej wskazanych metod i stawek amortyzacyjnych podlegają

środki trwałe o wartości początkowej powyżej 10.000,00 zł

Środki trwałe o wartości pomiędzy 5.000,01 a 10.000,00 zł podlegają jednorazowemu umorzeniu.

Środki trwałe do 5.000,00 zł ujmowane są w koszty zużycia materiałów, a o wartości powyżej 1.500,00 zł równolegle ujmowane są w ewidencji wyposażenia.

Wartości niematerialne i prawne wycenia się oraz dokonuje umorzeń (amortyzacji) w podobny sposób jak środki trwałe stosując, w sposób odpowiedni, postanowienia art. 31, ust.2 oraz art. 32, ust. 1 do 4 i ust. 6 ustawy o rachunkowości. Licencje i programy komputerowe amortyzuje się, z uwzględnieniem prawnego okresu ich obowiązywania, metodą liniową i stosując stopę amortyzacji w wysokości np. – 50 %.

Amortyzacji podlegają wartości niematerialne i prawne o wartości początkowej powyżej 10.000,00 zł.

Wartości niematerialne i prawne o wartości pomiędzy 5.000,01 a 10.000,00 zł podlegają jednorazowemu umorzeniu.

Wartości niematerialne i prawne do 5.000,00 zł ujmowane są w koszty usług obcych, a o wartości powyżej 1.500,00 zł równolegle ujmowane są w ewidencji wyposażenia.

Kierując się zasadą istotności, dopuszcza się inne podejście niż wyżej wskazane w sytuacji, gdy umowa projektu, grantu itp. przewiduje inne definicje kwalifikowalności

wydatków na środki trwałe niż zaprezentowane powyżej, co w szczególności może dotyczyć wydatków na środki trwałe poniżej lub powyżej 10.000,00 zł.

Modyfikacja ustalonych zasad może odbyć się wyłącznie na podstawie pisemnej decyzji kierownika jednostki, która, o ile mieści się w poziomie istotności, nie stanowi zmiany polityki rachunkowości.

Umowy leasingu, najmu, dzierżawy itp. to umowy, które klasyfikuje się w oparciu o kryteria wynikające z przepisów podatkowych.

Inwestycje długoterminowe, przez które rozumie się aktywa nabyte w celu osiągnięcia korzyści ekonomicznych wynikających z przyrostu wartości tych aktywów, uzyskania z nich przychodów w formie odsetek, dywidend lub innych pożytków w tym również i transakcji handlowych – wycenia się nie rzadziej niż na dzień bilansowy według ceny ich nabycia pomniejszonej ewentualnie o odpisy z tytułu trwałej utraty ich wartości.

Inwestycje stanowiące nieruchomości i wartości niematerialne i prawne, wycenia się nie rzadziej niż na dzień bilansowy według zasad stosowanych do środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych.

Materiały i towary wycenia się według cen nabycia. W przypadku, gdy ceny zakupu jednakowych lub uznanych za jednakowe, ze względu na podobieństwo rodzaju i przeznaczenia są różne, to wartość stanu końcowego materiałów i towarów wycenia się, dokonując rozchodu danego aktywów obrotowego po cenie aktywów nabytego najwcześniej.

Wartość materiałów i towarów dokonane na okoliczność trwałej utraty ich wartości zalicza się w pozostałe koszty operacyjne.

Koszty wytworzenia niezakończonego długotrwałego projektu wycenia się wysokości kosztów rzeczywistych, natomiast przychody w wysokości poniesionych kosztów, których pokrycie dotacją, grantem itp. jest prawdopodobne.

Stopień zaawansowania tych projektów mierzony jest udziałem kosztów poniesionych w kosztach zaplanowanych. Przychody wycenia się w wysokości poniesionych i kwalifikowalnych kosztów.

Wartość należności nie podlega aktualizacji z uwagi na niestosowanie zasady ostrożności. Należności nieściągalne odpisuje się w pozostałe koszty operacyjne.

Inwestycje krótkoterminowe wycenia się, nie rzadziej niż na dzień bilansowy, według ceny (wartości) rynkowej lub w cenie nabycia pomniejszonej o odpisy aktualizujące.

Nabyte lub powstałe w Jednostce krótkoterminowe aktywa finansowe oraz inne inwestycje ujmuje się w księgach rachunkowych, na dzień ich nabycia lub powstania, według ceny nabycia albo ceny zakupu (jeżeli koszty przeprowadzania transakcji zakupu są nieistotne).

Skutki finansowe wzrostu lub obniżenia wartości inwestycji krótkoterminowych wycenionych według cen (wartości) rynkowych zalicza się odpowiednio do przychodów lub kosztów finansowych.

Środki pieniężne w walutach obcych wycenia się, nie rzadziej niż na dzień bilansowy, po średnim kursie ogłoszonym przez NBP na dzień bilansowy.

Operacje sprzedaży i zakupu walut obcych, ujmowane w księgach rachunkowych, wycenia się na dzień ich przeprowadzenia po kursie faktycznym walut stosowanym przez bank, z którego usług Jednostka korzysta. Pozostałe operacje wycenia się po średnim kursie NBP ustalonym w dniu poprzedzającym dzień operacji.

Różnice kursowe dotyczące środków pieniężnych w walutach obcych i operacji sprzedaży walut obcych zalicza się odpowiednio do kosztów lub przychodów finansowych.

Dla potrzeb wyceny rozchodu waluty z rachunku dewiz stan rachunku (wycenę) przeprowadza się dokonując rozchodu danej waluty po kursie waluty zaprzysiężonej najwcześniej (FIFO). Jeżeli waluta jest zakupiona w konkretnym celu np. w celu przekazania kolejnej transzy środków pieniężnych dla partnera (organizacji lokalnej współpracującej w realizacji projektu), wyceny przekazanej transzy dokonuje się po kursie zakupu waluty dla partnera. Rozchód waluty dotyczący transz dotacji otrzymanych w walucie obcej przelicza się metodą FIFO. Środki te traktuje się odrębnie dla każdego projektu, stosując metodę FIFO niezależnie i odrębnie dla każdej umowy.

Zobowiązania wycenia się nie rzadziej niż na dzień bilansowy w kwocie wymagającej zapłaty.

Zobowiązania wyrażone w walutach obcych wycenia się nie rzadziej niż na dzień

bilansowy po kursie średnim ustalonym na ten dzień, dla danej waluty obcej, przez NBP.

Operacje zakupu skutkujące powstawaniem zobowiązań w walutach obcych ujmuje się w księgach rachunkowych na dzień ich przeprowadzenia po kursie zapłaty danego zobowiązania (kursie rozchodu waluty z rachunku bankowego lub po średnim kursie ustalonym dla danej waluty obcej przez NBP na dzień poprzedzający dzień poniesienia kosztu).

Operacje gospodarcze w walutach obcych, stanowiące uregulowania zobowiązań z rachunku bankowego, ujmuje się w księgach rachunkowych na dzień ich przeprowadzenia po kursie faktycznym rozchodu waluty lub po średnim kursie NBP ogłoszonym na dzień poprzedzający dzień zapłaty zobowiązań.

Różnice kursowe dotyczące zobowiązań wyrażonych w walutach obcych powstałe na dzień ich wyceny lub przy uregulowaniu zobowiązań w walutach obcych zalicza się odpowiednio do kosztów lub przychodów finansowych.

Zasady przeliczania na złote kosztów podróży zagranicznych: diet i ryczałtów na noclegi w zależności od formy wypłaty zaliczki.

Zaliczka wypłacona w walucie obcej

Koszty w złotych obliczane są według kursu zakupu waluty na ten cel lub według kursu wypłaconej dotacji, a w pozostałych przypadkach - według kursu historycznego.

W przypadku wydatkowania większej kwoty niż zaliczka koszty w złotych i wypłaty w złotych przelicza się według kursu otrzymanej zaliczki.

Zaliczka wypłacona w złotych

Przeliczenie zaliczki wyrażonej w walucie obcej na kwotę w złotych następuje według średniego kursu NBP z dnia wypłaty zaliczki.

Rozliczenie zaliczki (zwrot, wypłata) i koszty przelicza się według średniego kursu NBP z dnia wypłaty zaliczki.

Zaliczka nie wypłacona

Zwrot za poniesione wydatki i koszty w złotych przelicza się według średniego kursu NBP z dnia poprzedzającego dzień rozliczenia wydatków (maksymalnie 14 dni od powrotu).

Wydatki gotówkowe w walutach obcych Zasady przeliczania na złote kosztów ponoszonych gotówką w walutach obcych.

Zaliczka wypłacona w walucie

Koszty przelicza się na złote według kursu wypłaconej zaliczki (kursu zakupu waluty na ten cel lub kursu otrzymanej dotacji, a w pozostałych przypadkach - kursu historycznego).

W przypadku wydatkowania większej kwoty niż zaliczka koszty w złotych i wypłatę w złotych przelicza się według średniego kursu NBP z dnia poprzedzającego dzień poniesienia kosztu/wydatku.

Zaliczka wypłacona w złotych lub innej walucie niż waluta poniesienia wydatku

Koszty przelicza się na złote według kursu zakupu waluty dokonanego przez osobę otrzymującą zaliczkę, a w przypadku braku dowodu zakupu waluty - według średniego kursu NBP z dnia poprzedzającego dzień poniesienia kosztu.

Wydatki zapłacone kartą prywatną

Koszty przelicza się na złote zgodnie z wydrukiem potwierdzenia transakcji/wyciągu z karty.

Wydatki/koszty partnerów lokalnych Zasady przeliczania na złote kosztów ponoszonych przez partnerów lokalnych.

Koszty przelicza się na złote według kursu zaliczki przekazanej partnerowi i kursu zakupu przez partnera waluty lokalnej. Kurs zaliczki dla partnera to kurs zakupu waluty na ten cel, a w przypadku niedokonania zakupu – kurs historyczny.

Uwaga: kierując się zasadą istotności, jeśli umowy realizowane przez Jednostkę określają inne niż wyżej wskazane zasady przeliczania operacji walutowych, główny księgowy może na podstawie pisemnej decyzji ustalić zasady wynikające z umów. Odstępstwo od zasad ogólnych powinno zostać każdorazowo poprzedzone analizą istotności.

Warunkowo: Z uwagi na niestosowanie zasady ostrożności Jednostka nie tworzy rezerw.

Fundusze własne Jednostki wycenia się, nie rzadziej niż na dzień bilansowy, w wartości nominalnej ujmując je w księgach rachunkowych według ich rodzajów i zasad określonych przepisami prawa lub statutu Jednostki.

Fundusz podstawowy wykazuje się w wartości początkowej (ustalonej w statucie) z uwzględnieniem zwiększeń i zmniejszeń od początku działalności. Nadwyżkę przychodów nad kosztami osiągniętą na działalności można przeznaczyć na podstawie uchwały organu zatwierdzającego sprawozdanie finansowe na zwiększenie funduszu podstawowego statutowego. Nadwyżkę kosztów nad przychodami, można pokryć się z wcześniej utworzonego funduszu statutowego lub z innych źródeł według postanowień uchwały o przeznaczeniu wyniku finansowego Jednostki, jeżeli takie rozwiązanie wynika ze statutu jednostki lub z uchwały organu zatwierdzającego sprawozdanie finansowe.

Rozliczeń międzyokresowych kosztów oraz pozostałych rozliczeń, a także odnoszenia ich skutków finansowych Jednostka dokonuje w następujący sposób:

1) czynnych rozliczeń międzyokresowych kosztów, jeżeli dotyczą one przyszłych okresów sprawozdawczych;

2) biernych rozliczeń międzyokresowych kosztów w wysokości prawdopodobnych zobowiązań przypadających na bieżący okres sprawozdawczy wynikających w szczególności:

1. a) ze świadczeń wykonanych na rzecz Jednostki przez dostawców (wykonawców) których kwotę zobowiązań oszacować można w wiarygodny sposób,

1. b) z obowiązku wykonania związanych z bieżącą działalnością przyszłych świadczeń wobec osób nieznanymi, których kwotę można oszacować pomimo, że data powstania zobowiązania nie jest jeszcze znana.

Bierne rozliczenia międzyokresowe prezentuje się jako rozliczenia międzyokresowe w pasywach bilansu.

Zobowiązania ujęte jako bierne rozliczenia międzyokresowe kosztów oraz zasady ustalania ich wysokości powinny wynikać z uznanych zwyczajów handlowych.

Odpisy czynnych i biernych rozliczeń międzyokresowych kosztów w koszty danego okresu sprawozdawczego Jednostki powinny być dokonywane stosownie do upływu czasu lub wielkości świadczeń podlegających rozliczeniu w czasie. Natomiast czas i sposób rozliczeń powinien być każdorazowo uzasadniony charakterem rozliczanych kosztów z zachowaniem ostrożności.

Zobowiązania ujęte jako bierne rozliczenia międzyokresowe kosztów zmniejszają koszty okresu sprawozdawczego, w którym stwierdzono, że zobowiązania te nie powstały.

Rozliczenia międzyokresowe przychodów obejmują w szczególności równowartość otrzymanych od odbiorców lub należnych środków (głównie finansowych) z tytułu świadczeń, których wykonanie nastąpi w przyszłych okresach sprawozdawczych, oraz środków pieniężnych na sfinansowanie nabycia lub wytworzenia środków trwałych, w tym w budowie, a także środków trwałych i wartości niematerialnych i prawnych. Przychody te są stopniowo rozliczane w wysokości równowartości odpisów umorzeniowych

(amortyzacyjnych) i kwalifikowane do pozostałych przychodów operacyjnych. Rozliczenia międzyokresowe przychodów obejmują głównie rozliczenia z tytułu dotacji według zasad ustalonych w „Zasadach ustalania wyniku finansowego”. Przychody z tytułu realizacji

projektów celowych wycenia się w wysokości poniesionych kosztów. Nadwyżkę otrzymanych przychodów nad poniesionymi kosztami ujmuje się i wykazuje w bilansie jako rozliczenia międzyokresowe przychodów. Jeżeli w danym okresie sprawozdawczym wystąpi nadwyżka kosztów nad otrzymanymi przychodami, to przychód należy ujmuje się w wysokości poniesionych kosztów. Saldo rozliczeń międzyokresowych oznacza zazwyczaj wartość otrzymanych środków, które nie zostały wydatkowane do końca roku obrotowego i będą służyły finansowaniu projektów w przyszłych okresach.

Ustalenia wyniku finansowego:

Na wynik finansowy składają się:

- 1) wynik działalności statutowej,
- 2) wynik z operacji finansowych,
- 3) ewentualne obowiązkowe obciążenia wyniku finansowego z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych.

Sporządzenia sprawozdania finansowego:

Bilans oraz rachunek zysków i strat sporządzono zgodnie z załącznikiem 6 do Ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 2004 roku

Rachunek wyników został sporządzony w wariantcie kalkulacyjnym

Zasady rachunkowości przyjęte przy sporządzaniu sprawozdania finansowego są zgodne z Ustawą o rachunkowości z dnia 29 września 2004 roku.

Sprawozdanie finansowe zostało sporządzone w oparciu o zasadę kosztu historycznego.

Z uwagi na niestosowanie zasady ostrożności Jednostka nie tworzy rezerw.

Pozostałe przyjęte przez jednostkę zasady rachunkowości:

Metody wyceny oraz zasady ustalania wyniku finansowego opracowano z uwzględnieniem uproszczeń przewidzianych dla jednostek, spełniających kryteria do uznania je za małe w rozumieniu ustawy o rachunkowości.

Przyjęte uproszczenia polegają na:

- zastosowaniu kryteriów podatkowych do leasingu (art.3 ust 6 uor),
- rezygnacji z ustalania podatku odroczonego (art.37 ust 10 uor),
- rezygnacji ze stosowania rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 12 grudnia 2001 r. w

sprawie szczegółowych zasad uznawania, metod wyceny, zakresu ujawniania i sposobu prezentacji instrumentów finansowych (art.28b, ust1 uor),

- przyjęciu uproszczeń w zakresie ustalania kosztu wytworzenia (art. 28, ust. 4a uor),
- przyjęcia uproszczeń w zakresie stosowania amortyzacji podatkowej dla potrzeb

bilansowych (uwaga: warunkowo o ile zostanie uchwalona projektowana zmiana ustawy o rachunkowości),

- przyjęcia uproszczenia w zakresie niestosowania zasady ostrożności (w zakresie nietworzenia odpisów aktualizujących i rezerw) oraz nietworzenia rozliczeń międzyokresowych biernych na świadczenia pracownicze, w tym emerytalne.

Data sporządzenia: 2021-03-19

Data zatwierdzenia: 2021-06-27

Dorota Dębniak

Alicja Spodenkiewicz
Magda Ulinowicz

Imię i nazwisko osoby, której powierzono prowadzenie ksiąg rachunkowych – na podstawie art. 52 ust 2 ustawy o rachunkowości

Imię i nazwisko kierownika jednostki, a jeżeli jednostką kieruje organ wieloosobowy, wszystkich członków tego organu – na podstawie art. 52 ust. 2 ustawy o rachunkowości